

## Comentari model

*No és meravella si el meu cant* és un poema del trobador Bernat de Ventadorm el qual s'insereix dins la poesia trobadoresca pròpia de l'Edat Mitjana. Aquest tipus de lírica neix dins les corts occitanes del s. XII la finalitat de la qual era entretenir els senyors feudals del moment.

Aquest poema és un clar exemple de la lírica trobadoresca, la temàtica del qual és l'amor cortès que el trobador sent per la seva dama a la qual es refereix amb el senyal de *midons* i *Dama gentil*. Aquest amor idealitzat, fidel i platònic és el tema principal d'aquest gènere, la cançó, en la qual s'hi veu reflectit el codi de fin'amor.

El trobador confessa l'amor lleial que sent cap a aquesta dama i sense aquest amor no pot viure. Tot i que en un primer moment Bernat de Ventadorm manifesta el goig que li produeix l'estimada, així com avança el poema també fa referència al dolor, ja que ella no manifesta cap sentiment cap a ell.

El poema consta de vuit estrofes, set cobles més una tornada final. En la primera el trobador ens introdueix a la importància d'estimar; ell no entén la vida sense amor, per això creu que és superior a cap altre trobador, perquè ell posa tots els sentiments per estimar. A continuació, Ventadorm fa referència a les persones que mai no han estimat, creu que deuen ser mortes si no estimen. També en aquesta estrofa ja hi trobam el vassallatge del poeta: «*o a midons no fos ben sotmès*» i el senyal, *midons*. A la tercera continua fent esment al vassallatge «*i d'aquest càrrec on soc pres*», com també hi trobam la lloança cap a l'estimada «*De la més bella*» i el dolor que sent d'estimar-la «*Quin temor m'esquinça d'estimar-la tant!*». Després, a la quarta, segueix fent incidència al dolor que li produeix aquest amor «*d'aquest amor en soc molt sofrent*», però tot i així continuarà estimant-la per la fidelitat que li té. Ara bé, a la cinquena cobla hi ha un canvi de temàtica, ja que ara el trobador se centra amb els *lausengiers*, maleint-los per estar contínuament pendent d'aquesta relació, ell els donaria tot el que té perquè callassin i no diguessin res al marit «*tot l'or del món i tot l'argent, els donaria...*». Seguidament, a la següent estrofa, el trobador segueix fent èmfasi al seu dolor «*tant mon amor em té malmès*». A la darrera cobla, el trobador es dirigeix a la dama per demanar-li que li deixi ser el seu servidor fent esment, un altre cop, a la relació de vassallatge i fidelitat cap a ella «*estic al vostre manament*». Finalment, a la tornada, el trobador es dirigeix al joglar on li farà arribar la cançó a la dama i li esmenta que encara que ell es trobi lluny d'ella el seu amor seguirà sent lleial.

Pel que fa a l'estructura interna del poema ja s'ha dit que consta de set cobles de vuit versos i una tornada de versos octosíl·labs, per tant d'art menor, i en molts dels quals hi trobam elisions (v. 3 *guanya amor*) i sinalefes (v.6 *coratge i força*). La rima és consonant, creuada (a, b, b, a, c, d, d, c) i masculina.

Amb relació a les figures literàries del text podem dir que hi destaca la hipèrbole (*Quan jo la veig, el meu turment em surt pels ulls/ no tinc pas més seny que un infant/ Fora l'amor no m'atreu res / Ben mort deu ser qui amor no entén/ què més puc fer si amor m'encén i d'aquest càrcer on soc pres*) d'aquesta manera el trobador vol manifestar la grandesa dels seus sentiments. També hi trobam diverses interrogacions retòriques (*sinó per entristar la gent? / a pietat que ella no sent? / per què no escolta més mon plant?*); exclamació (*quin temor m'esquinça d'estimar-la tant!*); antítesi (*que cent cops moro de dolor i joiós revisc altres cent*); comparacions (*com fa la fulla contra el vent/ jo us serviré com bon senyor*); encavalcament (*Quan jo la veig, el meu turment em surt pels ulls i la color*); hipèrbats (*el meu amor sempre anhelant / car al meu cor el guanya amor/ cap guardó no seré esperant*); enumeració (*Cor, cos, saber i enteniment, coratge i força*).

En definitiva, *No és meravella si el meu cant* és un clar exemple de poema trobadoresc en què el trobador declara amor i fidelitat a la dama la qual rebutja els sentiments que li demostra el seu pretendent.